

Dvuměsíčník WOC-Go-Zin

Časopis z "Vocelovky"

4. číslo
říjen 2018

Den pro vás

Strana 8

Strana 12

Jsme výjimeční

Strana 16

Chtít sám je nejlepší motivace

Strana 7

A ten míč kulatý

Aktuální informace o dění ve škole i mimo ni se vždy dočtete na Facebooku. Zde jsou okamžitě a pravidelně umísťovány všechny zprávy z různých akcí, jako jsou exkurze, školení, besedy, výlety a další školní i mimoškolní aktivity.

facebook

WEB:

Jsi žákem SOŠ a SOU Vocelova? Máš nápad na vylepšení čehokoli na škole? Nebo naopak si s něčím nevíš rady? Pak využij žákovské rady a prostřednictvím svých zástupců řeš tento problém nejen mezi žáky, ale také s vedením školy. Žákovská rada se schází každé dva měsíce a řeší právě Vaše náměty, připomínky a stížnosti.

Vaše názory a náměty ke školnímu časopisu, webu a sociálním sítím nám můžete posílat jen ze školních e-mailů na: redakce@sosasou-vocelova.cz

Obsah

Říjen 2018	1
Reporty z akcí	2
Událo se na domově mládeže	2
Elegantní dáma s delší pamětí.....	3
První školní den	4
FOR ARCH 2018	4
Zelená je tráva	6
A ten míč kulatý.....	7
Den pro Vás	8
Řekli nám.....	10
Řekli nám.....	11
Ze života žáků	12
Jsme výjimeční – rozhovor s Michaelou Davidovou. 12	
Střípky ze souvislé praxe.....	14
Chtít sám je nejlepší motivace.....	16
Za kulturou	18
Průvodce seznamem četby k maturitě.....	18
Průvodce seznamem četby k maturitě.....	19
Obrazem	20

Milí čtenáři,

nový školní rok se rozběhnul a Vy se právě v rukou držíte dalšího čísla Woco-go-zinu. Na co se v podzimním čísle můžete těšit?

Září již tradičně patřilo akci pro základní školy, a to Dnu pro Vás. Vocelovka připravila den plný zábavy a soutěží pro velké množství školáků z celého Královéhradeckého kraje. Škola se proměnila v pestrá stanoviště automobilních a stavebních oborů. Neméně zajímavá je rubrika Ze života žáků, která se tentokrát zaměřila hlavně na sport.

Co bylo zlatým hřebem na Dni pro Vás? Kdo z Vás ovládá triathlon? Znáte Kin-ball? Odpovědi na otázky a mnoho dalšího prozradí další stránky.

Zábavné i poučné čtení vám přeje redakce časopisu **Woco-go-zin**.

Udalo se na domově mládeže

Po celé jaro využívali žáci ubytování na Domově mládeže městské lázně, kde láká tobogán, umělé vlnobití, vířivka, masážní vodní trysky či umělý proud. Od poloviny měsíce března měli možnost navštívit zimní stadion, kam byla rozehrána zajímavá utkání čtvrtfinále Play-off ELH mezi domácím týmem Mountfield HK a libereckými tygry. Žáci na-

vštívili všechna domácí utkání. Pokud si myslíte, že naši žáci jsou jen sportovní teoretikové, vyvede vás z omylu jarní turnaj ve streetballu na betonovém hřišti za školou. Streetball, městská forma basketbalu, která se hraje po celém světě. Obvykle je použita jedna strana hřiště, ale jinak jsou pravidla hry velmi podobná těm z profesionálního basket-

balu. Počet hráčů v jedné hře se může pohybovat od jednoho útočníka na jednoho obránce až ke dvěma týmům po pěti hráčích. Náš turnaj hrály tříčlenné týmy s jedním náhradníkem. Turnaj nakonec ovládli Aleš Borůvka, Lukáš Borůvka, Jan Sacher a Kristián Deyl.

Elegantní dáma s delší pamětí

Když má někdo narozeniny, a k tomu ještě kulaté, sluší se, aby uspořádal oslavu. Pro jednu takovou byla využita poslední středa v červnu, kdy už byly tematické celky probrány a všechny známky uzavřeny.

Přestože šlo o 60. výročí, oslavenkyně je stále elegantní, pečuje o sebe a pracuje

na sobě, zkrátka jde s dobou. Onou oslavenkyní nebyl nikdo jiný než Vocelovka.

Mezi gratulanty se objevilo velké množství bývalých žáků, absolventů i zaměstnanců. Slavnostní den svými projevy odstartovali ředitel školy Vladislav Košťál a náměstkyně hejtmana Martina Berdychová. Ta představila dva projekty z Integrovaného regionálního operačního programu v celkové výši 28 milionů korun, které zlepší kvalitu výuky pro budoucí zedníky, tesaře a klempíře.

Po prezentacích, rozhovorech a kulturním programu, který zajistili žáci ZUŠ Střezina, se návštěvníci rádi prošli po budově. Někteří se do jejích útrob ponořili po paměti, jiní uvítali osobní průvodce, jimiž se spolehlivě stali naši současní studenti. Velkému zájmu se jako vždy těšily trenážery.

Upřímně přejeme Vocelovce pevné zdraví, mladého ducha, kvalitní zaměstnance a spolehlivé žáky.

První školní den

Je 3. září 2018 a na všech školách v České republice začíná nový školní rok. Výjimkou není ani naše škola. Pro vyšší roční-

ky je to již běžná událost. Aby se stal pro žáky prvních ročníků tento den nezapomenutelným, proběhl slavnostně v Kulturním domě Střelnice v Hradci Králové. Zde se sešli nejen noví žáci, ale i jejich rodiče, budoucí třídní učitelé a vedoucí pracovníci školy. Všechny přítomné přivítal pan ředitel Ing. Lukáš Nepokoj

a zástupce ředitele pro teorii pan Mgr. Jakub Hlávko.

FOR ARCH 2018

Na FOR ARCH jako návštěvník

V září se žáci napříč ročníky a stavebními obory vypravili do Prahy, aby načerpali inspiraci a rozšířili svůj odborný rozhled. Cílem této exkurze byl 29. ročník mezinárodního stavebního veletrhu FOR ARCH. Prohlédli si všechny možné novinky ve stavebnictví

od střech až po podlahy, okoukali mnoho nových technik a možností rozvodů. Na své si přišli instalatéři, tesaři, zedníci i mechanici instalátérských a elektrotechnických zařízení. Nebylo však v našich silách projít úplně všechny stánky, protože veletrhu se účastnilo téměř osm set vystavovatelů.

Zájemci si mohli vyzkoušet například různé druhy nářadí firmy DEWALT, dlouhá fronta se tvořila i před stánkem, u kterého jsme se mohli svést na kole poháněném vrtačkou.

Štěpán Tomášek (1. A)

Na FOR ARCH jako exponát

Zatímco naši spolužáci v Praze na stavebním veletrhu strávili jeden den v roli návštěvníků, pro nás byl mezinárodní veletrh čtyřdenní. Zúčastnili jsme se totiž finále Soutěžní přehlídky stavebních řemesel (SUSO), která byla součástí doprovodného programu. Učni stavebních oborů musí projít teoretickou i praktickou zkouškou.

Hned po registraci jsme dostali technické výkresy, podle kterých jsme měli plnit soutěžní zadání. Nejprve jsme

tvořili fasády s imitací dřeva a absolvovali také znalostní test. S prací jsme skončili až kolem sedmé hodiny večer.

Každý den jsme pracovali na jedné části celkového pro-

jektu, ve středu to bylo zdění zkosené zdi z tvárnic Ytong, ve čtvrtek následovala stavba zdi s ostěním z cihel Porotherm a na pátek zůstala stavba komínového systému Schiedel. Všechno jsme měli hotovo v jednu hodinu a čekali na výsledky. Porota sečetla body a vyhlásila vítěze. Přestože jsme skončili na 6. místě, načerpali jsme mnoho zkušeností a zážitků, o které nás už nikdo nepřipraví.

Tomáš Pfeifer a Sviatoslav Motiuk (3. A)

Zelená je tráva

V květnu nastal ten den, na který jsme se všichni dlouho těšili. Výzva rozdat si to

ve fotbale se školou z Ústí nad Labem? Nebo z Teplic? To bylo něco pro nás. Turnaj se sice odehrával až ve středu, ale cesta do Neštěmic trvala něco málo přes 3 hodiny, takže jsme vyrazili už v úterý. Do kempu naše reprezentace dorazila večer. Na žádné hlouposti tak nezbyl čas, rychlé jídlo a šlo se spát, protože jsme měli jasný cíl - vyhrát nejen kvůli dobrému pocitu, ale hlavně pro našeho trenéra. Byla středa, hodiny ukazovaly 6:15 a my již byli na nohou. Čekal nás hodinový výlet autobusem do destinace, kde se turnaj odehrával. Od začátku nic nenaznačovalo tomu, že by měl být náš cíl něčím ohrožen. První zápas nás čekal s gymnáziem z Teplic. Mač lze popsat jednoduchým - kočka vs. myš, výhra 4:0 a my byli na

koni. Bohužel nás ve druhém zápasu shodili kluci ze sportovní odborné školy z Ústí nad Labem z hrušky hezky rychle dolů. Soupeři jsme darovali dva trestné kopy na začátku utkání, které dokázali využít, a po zbytek zápasu nás už k ničemu nepustili. Přípravovali jsme se na poslední zápas ve skupině, 14 minut o všechno, museli jsme vyhrát. Soupeř? Střední odborná škola z Děčína. Znovu nám utekl začátek, k tomu se přidaly nervy a rozhodčí, který mírně do semifinále tlačil našeho soupeře. I přes všechny tyto nástrahy se přiklonilo štěstí na naši stranu, a gólem minutu před koncem jsme se do semifinále dostali my, výsledek zápasu 3:2 a postup z druhého místa. O semifinálovém soupeři jsme věděli jedno, jedná se o vítěze druhé skupiny, který zatím neprohrál. Tým z Ústí nad Labem nás přehrál, jak řekl trenér, jednoduchostí. Čekali na rychlé protiútoky, které využili, a my tak hodně krutě prohráli 1:5. Výsledek druhého semifinále nám do souboje o třetí místo přihrál soupeře, nad kterým jsme ve skupině nedokázali vyhrát. Motivace? Ta nám určitě nechyběla. Super začátek, vedení 1:0 a pocit, že

to zvládneme. Půlka zápasu za námi a v bráně zůstává ležet náš gólman. Nikdo neví, co se děje. Výsledkem je střídání. Než jsme se stačili probrat, bylo to 1:1 a začínalo se od znovu. Za chvíli se náš tým opět ujal vedení, které bohužel netrvalo dlouho, a za stavu 2:2 se šlo na penalty. To už byla loterie a náhradní gólman nás dlouho držel nad vodou, což ale nemohlo trvat věčně. Neproměnili jsme více pokutových kopů než naši protivníci, a tak slavili oni. Jak hodnotit celý turnaj? Zažili jsme mírné zklamání z umístění, ale také velmi dobrý pocit z předvedeného fotbalu, který, nutno podotknout, na turnaji nikdo jiný nehrál. Poděkovat chceme naší škole, že nám umožňuje na takovýchto turnajích startovat, i když je to

finančně velmi nákladné. Děkujeme i panu učiteli, který s námi tyto akce rád podniká (doufáme). Další zastávka? Jedeme loupit na SLOVENSKO!

Jakub Štípák (3. MP)

A ten míč kulatý

V červnu minulého školního roku se všechny třídy Vocelovky zúčastnily fotbalového turnaje o nejlepší třídu. Sešli jsme se v 8 hodin ráno a zjistili rozlosování jednotlivých týmů. Jelikož se všechny třídy navzájem celkem dobře znají, už předem věděly, jak těžké zápasy je čekají. Skupinové zápasy byly jak nerozhodné, do poslední minuty nikdo netušil, jak skončí, tak i jednoznačné.

Týmy, které se dostaly do vyřazovací části, byly rozhodnuty nejen vyhrát, ale hlavně si užít každý zápas. V polovině dne všechny potěšilo, když se objevila dodávka s jídlem a pitím. Po doplnění energie a tekutin přišlo finále, ve kterém se představila loňská 2.MP a 1.MP. Oba týmy byly zásobeny kvalitními hráči. Spolu s posledním hvizdem rozhodčího všichni poznali

vítěze celého turnaje - třída 1.MP. Obě družstva ukázala, že umí hrát fotbal jako profíci, a hlavně že umí hrát FAIR PLAY. I když byl jen jeden vítěz turnaje, všichni jsme si akci užili. Učitelé fandili a studenti předvedli skvělé výkony. Bylo znát, jak si mezi sebou rozumíme a umíme se spolu pobavit.

Tomáš Hanusík (2. C)

V pátek 14. září 2018 byl na SOŠ a SOU Vocelova Hradec Králové velmi rušný den. Neučilo se a po hlavní budově v ulici Vocelova pobíhali nejen žáci této školy, ale mnoho dalších. Již tradičně zde pod vedením hlavního organizátora pana učitele Ing. Františka Smitky probíhal soutěžní Den pro Vás, velmi oblíbená akce pro žáky základních škol. Všichni byli na tento den perfektně připraveni, protože již v červnu proběhla generálka, v které soutěžily týmy Vocelovky. Dnes se naši žáci starali o základní školy a vzorně plnili své hostitelské povinnosti. Na letošní soutěži bylo přítomno 277 dětí ze 14 základních škol. Hlavních soutěží se zúčastnilo 196 dětí ve dvou soutěžních skupinách – 25 družstev v soutěži zručnosti a 24 družstev v soutěži vědomostní.

Pro každou skupinu učitelé teoretické i praktické výuky připravili několik stánků, kde si devátáci své znalosti a dovednosti nejen vyzkoušeli,

ale zároveň si své schopnosti porovnali se soutěžícími z dalších škol.

V soutěži manuálních dovedností si děti hned na začátku zahrály v garáži číslo 1 a 2 na Formulí 1 a na čas vyměňovaly pneumatiky. Na druhém stanovišti čekaly na účastníky elektro stavebnice, na trojce se soutěžící potýkali s malou STK a plnili úkoly související s kontrolou vozidla. Úkoly číslo 4 a 5 patřily stavebním oborům. Na čtyřce se soutěžící stávali instalatéry a pokoušeli se sestavit obrazec z vodovodních trubíček, na pětce stavaři vytvářeli obrazec z obkladaček.

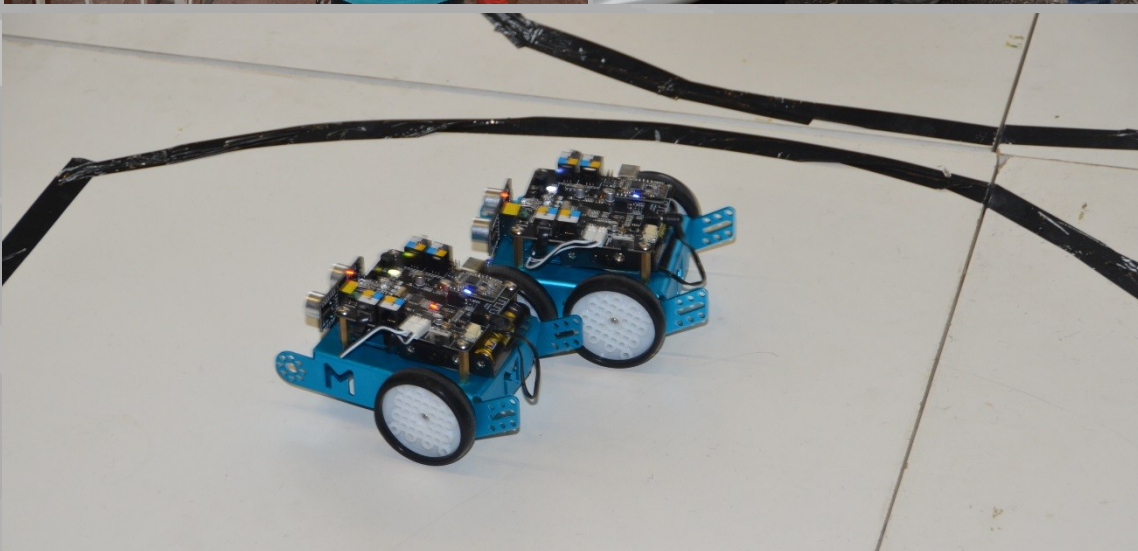
Ve vědomostních soutěžích si žáci zahráli nejen na „Kutila Tima“, ale i na dopravní dispečery, a dokonce na policisty při policejní kontrole automobilů. Svoje znalosti využili také v dalších soutěžích „Kde mě vyrábějí“ a „Dáme sloh“, kde poznávali stavební styly. Žáci, kteří nesoutěžili, měli také o zábavu postaráno. Po celé škole pro ně byla připravena stanoviště, kde se seznamovali s obory vyučovanými na Vocelovce i s životem školy. Velmi přitažlivý byl trenažér pro osobní i nákladní automobil.

Učitelé a učitelky ze základních škol, kteří své žáky na soutěžní dopoledne doprovázeli, se nenuдили. Na motocyklovém trenažéru si vyzkoušeli své schopnosti řízení, soustředit se museli při testu vědomostí a při sestavování hlavolamu.

Velkou atrakcí pro všechny zúčastněné byl soutěžní závod koloběžek na našem dopravním hřišti a soutěž M-botů.

Na závěr byly vyhlášeny výsledky z hlavních soutěží. Nejlepší byli nakonec chlapci a dívky ze ZŠ Masarykova, Plotiště nad Labem, druhé místo získala Masarykova jubilejní ZŠ a MŠ Černilov a na třetím místě se umístili žáci ze ZŠ Pouchov v Hradci Králové. V soutěži M-botů vyhrál Ondřej Hlavsa ze ZŠ Pouchov, ve velmi oblíbené soutěži koloběžek byl první Ion Savin ze stejné školy. Mezi pedagogy byla jednoznačně nejlepší Mgr. Markéta Karásková ze ZŠ Gutha Jarkovského v Kostelci nad Orlicí. Výherci si za své výkony odnesli poháry, ostatní dostali tašky s upomínkovými předměty.

I přes deštivé počasí se Den pro Vás opravdu vydařil.

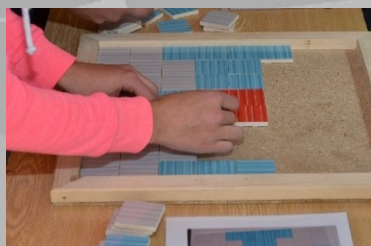
Řekli nám...

Naše redakce vyzpovídala dvě ze soutěžních družstev, ale při odpovídání nepanovala ani uvnitř jednoho týmu stoprocentní jednotnost. Vybrali jsme tedy ty nejzajímavější a nejpodněnější postřehy a do rozhovorů je slepili – jako bychom stáli vatriu u stolku s obkladačkami a měli vytvářet co možná nejhezčí a nejsmysluplnější mozaiku.

ZŠ Josefa Gočára, Hradec Králové

Které soutěžní stanoviště vás nejvíc zaujalo?

Líbilo se mi skládání mozaiky z obkladaček. Původně jsem se bála, že to bude něco velkého, ale bylo to skoro jako puzzle, a to skládám ráda. A zajímavý byl taky dějepis, dozvěděla jsem se dokonce nové věci a dějepis mě ve škole docela baví.

Který úkol se vám zdál nejobtížnější?

Nejhorší mi přišlo přiřazování značek aut k zemím, kde se vyrábí. Musíme vědět, odkud která značka je, a pak se ještě musíme trefit vlaječkou do mapy, vlastně dva úkoly v jednom.

Která učebna vás zaujala svým vybavením?

Procházeli jsem docela rychle a přemýšleli jsme nad úkoly, takže jsme se ani pořádně nerozhlíželi. Je tady hodně učeben pro speciální předměty, a ty vypadají zajímavě, protože u nás ve škole takové nemáme.

Jak na vás škola působí celkově?

Určitě bych tady zabloudila, škola se mi zdá moc velká, moc schodů samé chodbičky a uličky. A to jsme samozřejmě nebyli všude, šla bych prozkoumat třeba ty schody vedle vchodu, jak se šlo kolem do garáže.

Jak hodnotíte moderování naší akce?

Myslím, že moderátoři jsou dobří. Snad ani nemají trému, nebo to dobře maskují, vypadá to, že podobné akce provázejí opakovaně. Já bych se styděla vystupovat před tolika lidmi.

Zaujal vás nějaký obor a napadlo vás, že byste ho jednou studovali?

Pokukuji po nějakém oboru s maturitou, dopravní prostředky nebo provoz a ekonomika dopravy, tam se mi líbí, že se povinně v rámci školy udělá řidičský průkaz.

Na které přičce byste se rádi umístili?

Tohle nijak neřešíme, buď budeme dobří, nebo nebudeme, to se pozná.

Řekli nám...

ZŠ Doudleby nad Orlicí

Které soutěžní stanoviště vás nejvíc zaujalo?

Nejlepší bylo asi propojování drátů u elektrostavebnic, tam bylo hned vidět, jestli to funguje nebo ne, zajímavá byla také výměna pneumatik. Jako doprovodný program byly bezvadné trenažery, poprvé jsem seděl na motorce a za volantem auta. Daleko jsem sice nedojel, ale líbilo se mi to.

Který úkol se vám zdál nejobtížnější?

Nejhůře se nám plnil úkol z počítačové učebny, ty otázky. Naštěstí nebyl zrovna soutěžní, to bychom asi nezvládli. A ze soutěžních? Asi architekt-

tura, určování stavebních slohů, něco takového jsme měli ve výtvarce, ale vůbec mě to nebavilo, tak si nic nepamatuji.

Která učebna vás zaujala svým vybavením?

Všechno vypadalo dobře. Jestli ty všechny přístroje a nástroje fungují, tak to tady musí být fajn. Škola je hodně prostorná.

Jak hodnotíte moderování naší akce?

Moderátoři v nás probudili chuť hrát si, probudili soutěžního ducha a díky nim chceme vyhrát. Hlavně Dáda byl skvělý, skoro jako profesionál.

Zaujal vás nějaký obor a napadlo vás, že byste ho jednou studovali?

Zajímal by mě hodně autotronik, pracuje s auty, ale nedělá pořád jen špinavou práci, musí umět i s počítačem, to bych dělal rád.

Jak na vás škola působí celkově?

Na první pohled hodně velké bludiště, bál bych se, že tady zabloudím. Na druhou stranu se tady cítím docela příjemně.

Na které přičce byste se rádi umístili?

Samozřejmě chceme vyhrát, jako všichni. A kdo říká, že je mu to jedno, tak nejspíš kecá. Snad se nám poštěstí, i když jsme přijeli se zpožděním.

Jsme výjimeční – rozhovor s Michaelou Davidovou

Myslím, že asi téměř všichni umíme plavat. Téměř všichni umíme jezdit na kole. A běhat? Kdo z nás nikdy neběžel? Mnoho lidí si tyto jednotlivé disciplíny vybralo a snaží se v nich vyniknout. I to je náročné. My vám však dnes představíme dívku, která se věnovala všem těmto disciplínám naráz ve sportu zvaném triatlon. Je to zážkyň z 2.MP Michaela Davidová.

Většina lidí umí plavat, ale málokdo plave závodně.

Zrovna tak jezdíme na kole a běháme. Ty ses věnovala všem těmto sportům. Proč je těch sportů několik? A v kolika letech jsi začala?

Od čtyř let jsem se samostatně věnovala plavání. Nejdříve jsem začala ve Sportstylu, kde

jsem se jako malá naučila plavat. Chytlo mě to a zůstala jsem tam i po základním výcviku.

V páté třídě se mě můj tatka zeptal, zda nechci k plavání zkusit i kolo a běh a začít dělat triatlon.

Co rozšíření tvých sportovních aktivit obnášelo? A jak často jsi trénovala?

Ze začátku jsem plavala dvakrát týdně, mnohem víc jsem

trénovala běh. Mezi to jsem ještě musela jezdit i na kole. Tréninky byly velmi dlouhé. Při závodech se průměrně musí uplavat 500 metrů, na kole ujet 10 kilometrů a uběhnout 5 kilometrů. Vše bylo značně vysilující. Po nástupu na střední školu jsem si

uvědomila, že se mi nejvíc líbí plavání a místo tréninku všech tří triatlonových disciplín jsem se vrátila zpátky k plavání.

Nestýská se Ti po různorodosti sportovních aktivit?

Opravdu nestýská, běh nebyl disciplína, v které bych chtěla pokračovat. Znovu jsem se začala intenzivně věnovat plavání. Přestoupila jsem do Plaveckého klubu HK, kde jsou mnohem lepší podmínky než v Sportstylu a větší intenzita tréninků. Já sama jsem trénovala jedenáct hodin týdně. V rámci tréninku jsem ještě tři hodiny týdně chodila do posilovny.

Účastnila ses někdy závodů?

V rámci triatlonu jsem se několikrát zúčastnila nejen okresních a krajských závodů, ale i závodů republikových. V roce 2015 jsem se na republice umístila třetí. Bohužel jsem triatlonem na několik let odsunula intenzivní trénink v plavání, což znamená, že teď budu těžko dohánět soupeřky v závodním plavání, které se od dětství věnují pouze tomuto sportu.

Co děláš v současnosti? Chceš se věnovat dále plavání, nebo

uvažuješ o jiném sportu?

Jelikož jsem se musela po nástupu na střední školu mnohem víc začít učit, musela jsem intenzitu tréninků omezit. Plavání se v tomto školním roce již nechci věnovat závodně, ale chci plavat pro radost.

Takže se závodním sportem úplně končíš?

Teď se potřebuji věnovat škole, ale příští školní rok bych opět chtěla do nějakého plaveckého oddílu nastoupit.

Střípky ze souvislé praxe

Učební obory i většina maturitních oborů na naší škole mají v rozvrhu začleněnou praxi či odborný výcvik, ovšem maximálně 5 pracovních dní po sobě. Výjimkou jsou třetí ročníky všech maturitních oborů, jejichž žáci pravidelně odchází do praxe na dobu tří týdnů, a to i z oboru Provoz a ekonomika dopravy. Podívejme se tedy na střípky ze souvislé praxe, kterou v loňském školním roce absolvovali letošní maturanti.

Dominik – Autotronik:

Na souvislé praxi ve firmě Fa Rene, což je servis Mercedesu, jsem dostal možnost ukázat se jako autotronik. Moje práce spočívala nejen v diagnostice a opravě chyb, ale i v jejich odstraňování, přijímal jsem zakázky a vypisoval k nim patřičnou dokumentaci. Kolektiv, v němž jsem pracoval, mi zcela vyhovoval. Všichni byli milí a ochotní pomoci, přestože bylo hodně práce a málo času. Během praxe jsem si rovnou domluvil i letní brigádu.

Matyáš – Provoz a ekonomika dopravy:

Školní praxe mi byla přidělena na dispečinku ve firmě Arriva v Hradci Králové. Mou hlavní pracovní náplň tvořilo zakládání a seřazování záznamů o provozu autobusů, pracoval jsem se čtečkou tachografů nebo jsem kontroloval autobusy. Dostal jsem se také k seřazování faktur a potvrzování zakázek do excelu. Seznámil jsem se s GPS systémem pro sledování jednotlivých autobusů (aktuální poloha, případné zpoždění, dřívější opuštění stanoviště aj.). V podstatě všechno, co jsem viděl a okusil, pro mě bylo velmi užitečnou novinkou.

Dominik – Mechanik instalačních a elektrotechnických zařízení:

Během souvislé praxe jsem se zaučoval v elektrikářské praxi ve firmě Monreko s.r.o. Na tuto firmu jsem zvyklý ze školní praxe, nepřekvapilo mě tedy, že jsem hodně cestoval. Pracovali jsme zrovna pro jeden z obchodních řetězců a jeho 15 poboček od sebe dělí stovky kilometrů. Práce sama o sobě nebyla nijak náročná, zapojovali jsme zásuvky. Ty byly ovšem zavěšeny na

řetězech, které bylo potřeba upevnit ve výšce 7 metrů. Následovalo protahování kabelů a jejich zapojování do rozvodné skříně. Trvalo mi několik dní, než jsem si zvykl na práci „v oblacích“, kde chybí pevná půda pod nohama. Další typ práce, která je v současnosti hodně žádaná, je instalace LED osvětlení a samozřejmě elektrikářské opravy všeho druhu. Pod rukama mi prošlo mnoho „úkolů“, s nimiž si každý elektrikář musí umět poradit.

Katka – Provoz a ekonomika dopravy:

Škola mi zajistila praxi ve firmě CDS Náchod, která se zabývá autobusovou a nákladní dopravou. Seznámila jsem se s prací dispečera, nejvíce času jsem trávila u vyhledávání zakázek pro řidiče, nejdříve jako pozorovatel, následně jsem sama zprostředkovala pár zakázek. Pracovala jsem dále se sledovacím zařízením, jehož GPS lokátory a další senzory snímají informace např. o poloze, teplotě, spotřebě atd. Ty se přes aplikaci shromažďují a oprávněným osobám jsou přístupny kdyko-

liv. Pokud se sledovaný objekt nachází mimo signál, využívá se vnitřní paměť, z níž se informace načtou okamžitě po připojení k síti. Zjistila jsem z praktické stránky, jak vypadá práce dispečera, a tuto zkušenost nedokážou nahradit žádné teoretické spisy či přednášky.

Vojta – Autotronik:

Praxi jsem absolvoval v autoservise. Nejčastěji jsem byl zodpovědný za demontáž

vadných dílů a montáž nových a měření geometrie. Málokdy jsem potřeboval pomoc, ale vždy bylo se na koho obrátit. Nejvíce jsem se zapotil, když přijel zákazník s postarším autem a všechny šrouby, co jsem musel povolit, byly zarezlé. Musel jsem vynaložit opravdu hodně fyzické síly. Praxe byla určitě přínosná, nejvíce jsem oceňoval samostatnost, která mi při práci byla poskytnuta – vede k zodpovědnějšímu přístupu a větší pečlivosti.

Chtít sám je nejlepší motivace

Když někdo hraje fotbal, volejbal nebo basketbal, všichni vědí aspoň teoreticky, o čem je řeč. Když se někdo věnuje kin-bалу, odvodíme si, že „to bude asi něco s balóneč“. Většina z nás si ale nedokáže udělat ani mlhavou představu. Pojďme nyní tento „informační nedostatek“ odstranit.

Kin-ball je jeden z nejnovějších míčových sportů na světě. Vytvořil ho v kanadském Quebecu profesor tělesné výchovy Mario Demers. Kanadský národní tým je stále nejlepší na světě. Kin-ball je fyzicky náročný, ale na druhou stranu hodně zábavný a zajímavý sport. Při kinballových zápasech rozhoduje především spolupráce, sehranost a psychika celého týmu.

Kin-ball hrají tři týmy po čtyřech hráčích, každý tým má jinou barvu, nejčastěji jsou to modrá, bílá a černá. Dva týmy se brání a jeden útočí.

Jeho úkolem je odpálit velký míč o průměru 122 cm a u toho zakřičet slovo „OMNIKIN“ (což znamená barva) a barvu, na kterou tým pálí. Při podání musí balon uletět alespoň 180 centimetrů, jinak je podání chybné. Tým, na který letí míč, se ho snaží chytit rukama, nohama nebo klidně třeba hlavou. Pokud však míč tým nechytne nebo podávající odpálí míč do autu, dostanou týmy, které nechybovaly, bod. Utkání se hraje na tři vítězné

doporučení sestry jsem se přihlásil do kroužku na ZŠ. Ze začátku jsem na kin-ball jen vyjeveně koukal, když jsem se zapojil, nedokázal jsem se na hřišti vůbec zorientovat, jednoduše řečeno – nešlo mi to.

Možná právě tento fakt mě motivoval, víc jsem se snažil, sám jsem se chtěl kin-ball naučit. To je mnohem účinnější, než když vás druhý k něčemu nutí. Dočkal jsem se

periody po dvanácti bodech. Kin-ball se nejčastěji hraje v hale, ale dá se hrát i venku. Hráči v obraně jsou seskupeni do čtverce kolem míče a celý čtverec se pohybuje podle toho, kam míč letí.

Tento sport jsem objevil ve svých dvanácti letech. Na

zlepšení, začal jsem se účastnit i turnajů, což by mě při prvních hodinách tréninku ani ve snu nenapadlo.

Na jednom turnaji jsem dokonce patřil mezi nejlepší hráče. V deváté třídě jsem se stal kapitánem týmu a fungoval jsem i jako pomocník pro

kluky, kteří s kinballem začínali. Cítil jsem se částečně jako trenér a radoval jsem se ze svého postupu. Byl jsem i trochu hrdý, že jsem zlomil počáteční neúspěchy.

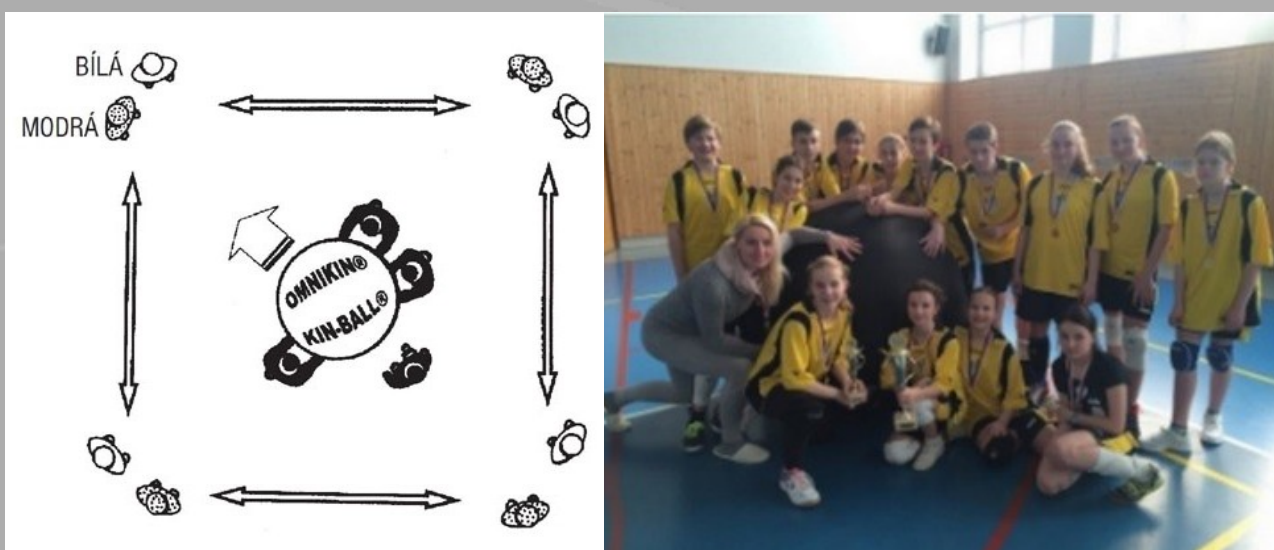
23. dubna 2017 jsem hrál se svou základní školou na kinballovém mistrovství České

republiky proti nejlepším týmům Česka.

Do Prahy jsme přijeli jen, abychom nabrali další zkušenosti, ale nakonec jsme překvapivě celý turnaj vyhráli a stali se mistry České republiky. Doufám a věřím, že mě školní povinnosti nevytíží natolik,

abych s kinballem musel přestat. Když už jsem prvotní nechuť dokázal změnit v radost, nerad bych se jí vzdával.

Martin Jahodář (2. MP)

OFFICIAL
SIZE & WEIGHT
PROFESSIONAL

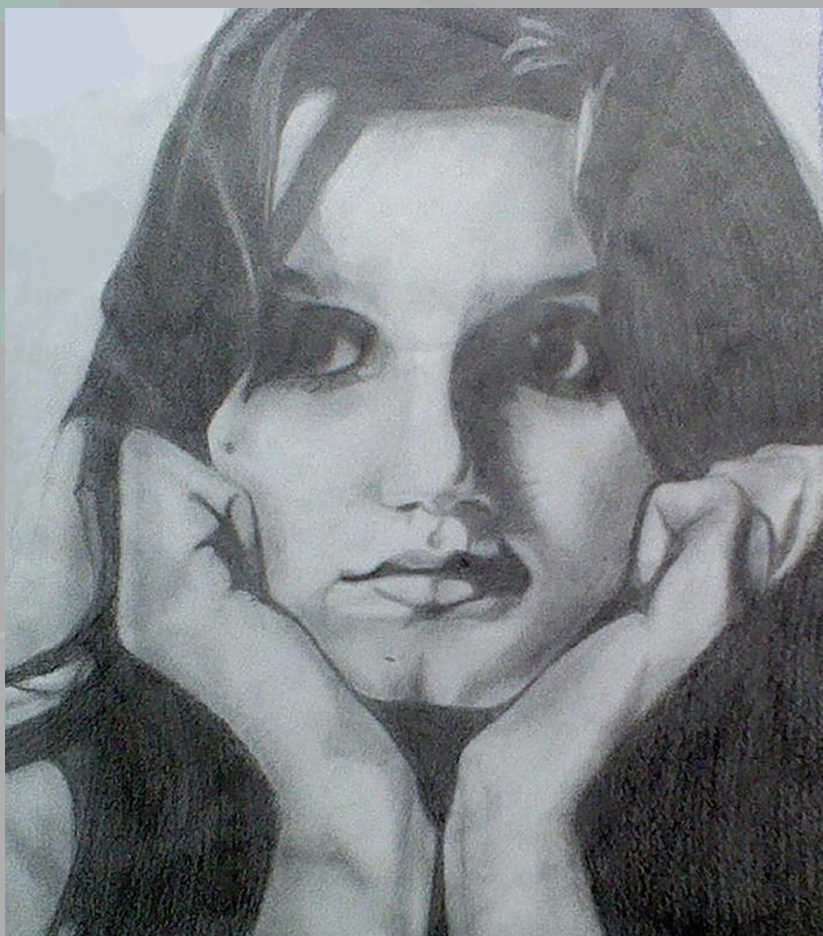
KIN-BALL

INTERNATIONAL

KIN-BALL SPORT
FEDERATION

Průvodce seznamem četby k maturitě

Výpověď šestnáctileté Christiane F. jako svědkyně zaujala dva reportéry natolik, že ji oslovili a pozvali k rozhovoru. Z původně zamýšlených dvou hodin se staly dva měsíce a následně autobiografické dílo *My děti ze stanice ZOO*, série reportáží psané v ich-formě, které vyšlo v roce 1978. Příběh se odehrává v 70. letech 20. století v tehdejší Západní Berlíně. Kniha je pojmenována podle stanice metra Bahnhof ZOO,

tehdejší středisko narkomanů. Christiana původně žila se svými rodiči a sestrou na venkově, avšak rodina se kvůli práci přestěhovala do Berlína, to jí bylo 6 let. Otec nedosáhl úspěchů, o které usiloval, kompenzuje to pitím a násilím. Matka se odstěhuje, rozvede se a najde si mladšího milence. Christianina sestra se vrací kotci. Christiana tráví většinu času venku, cítí se opuštěná. Ve škole si později najde kamarádku Kessi a ve

dvanácti letech s ní začne navštěvovat Dům středu, kde se poprvé seznámí s drogami. Spolu též chodívají do klubu Sound. Christianě se zde nejdříve nelíbí, ale později zde tráví každý víkend. Seznamuje se s chlapcem Detlefem. Oba začnou brát heroin. Na drogu si vydělávají prostitucí. Padají do kolotoče, jejich jedinou prioritou je opatřit si včas drogu, aby neměli abstinenční problémy. Když Christianina matka zjistí, že fetuje, je v šoku, protože o tom neměla ani tušení. Snaží se dceři a jejímu příteli pomoci. Snaha je však neúspěšná. Christiana se nakonec dostane do odvykacího centra Narkonon, ze kterého utíká a opět se dostává do začarovaného kruhu drog. Zoufalá matka ji posílá k příbuzným daleko od Berlína. V 15 letech dostala šanci žít novým životem. Když však v 18 letech dostala peníze za vydání této knihy, koupila si opět heroin.

Jazyk postav je přizpůsobený prostředím, ve kterém žijí. Tedy vulgarismy a argot typický pro prostředí narkomanů. V 80. letech byla kniha zfilmována pod stejným titulem. V roce 2014 autorka vydala navazující knihu pod názvem *Můj druhý život*.

Průvodce seznamem četby k maturitě

Reportážní román *Memento* Radka Johna byl vydán v roce 1986. Vznikl podle autentických materiálů. Je označován jako publicistická beletrie. Odehrává se v Praze v 70. a 80. letech 20. století. Je věnován tématu narkomanie. Jde o první dílo, které otevřeně o této problematice vypovídá. Takovýto námět byl v bývalém totalitním Československu tabu. Autor chce varovat před vážným nebezpečím civilizace. Jde o toxikomanii a s ní spojené téměř mizivé procento úspěšnosti léčby. V románu se prolíná ich-forma s er-formou. Na začátku se setkáváme s těžce drogově závislým Michalem Otavou, který se nachází v nemocnici a vzpomíná, jak se postupně dostal k drogám. Byl to student

gymnázia. Po prožitku nešťastné lásky utíká s kamarádem Honzou z domova. Sice jsou dopadeni, ale otec mu doma dělá ze života peklo, je na něho velmi tvrdý, takže Michal hledá útočiště v partě toxikomanů. Zamiluje se do dívky Evy a sklouzne také k drogám. Michal je vyloučen ze školy, odchází na vojnu, zdá se, že jeho problém s drogami bude vyřešen, ale po roce se k nim opět uchýlí. Po návratu z vojny se pokouší žít s Evou, chtějí s drogami skončit, ale

dítě, ani tak se nedokáže zbavit drog a dítě potratí. Nakonec se otráví plynem. Michal je opakovaně ve vězení. Nevěří, že Eva spáchala sebevraždu, a připravuje pomstu proti partě, protože je přesvědčen, že jí někdo usiloval o život. Michal se předávkuje a skončí v nemocnici, čímž román dospěje do výchozího bodu vyprávění. Po propuštění z nemocnice si opět vezme silnou dávku drog. Lékařům se ho sice podaří zachránit, ale má trvalé poškození mozku, že

marně. Společně vyloupí lékárnou, jsou však dopadeni a Michal jde do vězení. Po návratu z vězení spolu se svým kamarádem začínají vyrábět pervitin. Eva čeká s Michalem

není schopen samostatného života. S tímto dílem se můžeme setkat i ve filmové podobě z roku 1987 a bylo vydáno též jako zvukový záznam, který namluvil Richard Krajčo.

